

[Udenrigsministeren]

Allerede Luxembourgrapporten fra 1970 fastslog, at Kommissionen skulle inddrages i møder i EPS i det omfang, hvori ministrenes arbejde indvirker på EFs aktivitet. Dette blev gentaget i Københavnsrapporten fra 1973. Oprindelig praktiseredes dette ved, at Kommissionens repræsentant overværede den del af mødet, der berørte Kommissionens kompetenceområde, hvorefter den pågældende måtte forlade mødet. Det var selvsagt ikke hensigtsmæssigt, idet Kommissionens repræsentant derved kunne komme til at gå ind og ud flere gange under et møde. Det blev derfor hurtigt praksis, at Kommissionens repræsentant kunne være til stede under hele mødet. Dette betød, at Kommissionens repræsentant skønsmæssigt var til stede ved 90 pct. af EPS-møderne. Londonrapporten gør nu denne praksis generel, således at Kommissionens repræsentant kan være til stede ved alle EPS-møder.

Jeg vil gerne i den forbindelse slå fast, at Londonrapporten intet ændrer ved Kommissionens rolle i EPS. Kommissionens repræsentant vil fortsat alene give sine synspunkter til kende om spørgsmål, der vedrører Kommissionens særlige kompetenceområde. Beslutningerne træffes som hidtil af regeringerne.

Med hensyn til den tysk-italienske plan vil jeg gerne først rette en misforståelse, som kommer til udtryk i forespørgernes anvendelse af ordene »en politisk union«. Det fremgår udtrykkeligt af det udkast til europæisk akt, som er fremlagt fra tysk og italiensk side, at formålet er et yderligere bidrag til oprettelse af den europæiske union. Ordene »politisk union« forekommer ikke i forslaget. Der er således intet grundlag for at bruge denne betegnelse.

Det kan måske være hensigtsmæssigt først kort at berøre den hidtidige drøftelse i EF af begrebet europæisk union.

På topmødet i Paris i oktober 1972 blev der mellem de ni lande opnået enighed om inden udløbet af 1970erne at omdanne deres samlede indbyrdes forbindelser til en europæisk union. På topmødet i København i december 1973 blev det besluttet at fremskynde dette arbejde, der er nødvendigt for at definere den europæiske union. Dette var en del af baggrunden for, at den daværende premierminister Tindemans fra Belgien i 1974 fik til opgave at fremlægge en rapport

om den europæiske union. Denne rapport var genstand for drøftelse i Fællesskabet i løbet af 1976. Rapporten var, som det sikkert vil erindres, i betydelig grad i overensstemmelse med den danske regerings grundsynspunkt, nemlig at det er udbygningen af samarbejdets substans og ikke institutionelle nydannelser, der er den mest påtrængende opgave for det europæiske samarbejde. Begrebet europæisk union er således ikke nyt.

Det har tydeligt vist sig under de hidtidige drøftelser, at medlemslandene anlægger en forskellig synsvinkel på dette spørgsmål. Nogle medlemslande ser begrebet europæisk union som en langsigtet vision af EF-samarbejdet baseret på en udvikling af institutionerne. Andre medlemslande ser begrebet som rammen om en fortsat udbygning af samarbejdet på konkrete områder. Der findes således ikke nogen entydig definition af, hvad en europæisk union er eller bør være. Regeringens holdning til indholdet af en europæisk union har lige siden mødet i Paris i oktober 1972 været, at en europæisk union bør dreje sig om en udbygning af samarbejdets indhold. Det gælder såvel det økonomiske samarbejde, altså i henhold til Romtraktaten, som det politiske samarbejde inden for EPS. Det er også den holdning, regeringen vil anlægge under de kommende drøftelser af det tysk-italienske forslag. Spørgsmålet er foreløbig sat på dagsordenen for EPS-udenrigsministrenes møde den 23. februar 1982.

Det politiske samarbejde er som allerede nævnt inde i en meget aktiv og positiv udvikling. Inden for det traktatmæssige samarbejde er det karakteristisk, at samtlige europæiske industrilande står over for økonomiske og sociale problemer af en rækkevidde, der ikke er set siden den økonomiske krise i 1930erne. Intet industriland kan løse disse problemer alene. Det kan kun ske gennem et internationalt samarbejde, og EF er det bedst egnede forum hertil. Beskæftigelsessituationen er det mest alvorlige problem. Det er klart uacceptabelt, at der er snart 10 millioner arbejdsløse i EF. Den økonomiske konsekvens heraf er håndgribelig, nemlig et betydeligt produktionstab. De sociale konsekvenser er måske endnu større, selv om de er vanskelige at måle. Det er ved en løsning af bl. a. dette problem, samarbejdet og de enkelte medlemslandes stigende deltagelse heri skal stå sin prøve.